

Cezarina Adamescu

99 DE ANOTIMPURI FĂRĂ NICHITA

Cezarina Adamescu

***99 DE ANOTIMPURI FĂRĂ
NICHITA
volum comemorativ 1983-2008***

Editura **SINTEZE**

Descrierea CIP

AVE, HRISTEA NICHITE!

I.

*Crezum
c-o să fiu numai scrum
praf și tină;
că n-o să mai fiu nicicând
spic de lumină.*

*Fără tine crezum
că n-o să mai fiu
nicicum.*

II.

*Spune-mi că n-ai plecat
de tot,
la Domnul tău Sabaot
că o aripă măcar ți-a rămas
într-un cuib de pripas
măcar – diafană –
o pană,
să scrileji cu ea
infinitul
din carne de stea...*

III.

*Flori de pathouli-ți trimit
spre zenit,
dincolo de hotarul*

*și-ți mai trimit
harul cel cucerit
în **Necuvinte**,
Hristea sfinte!*

IV.

*Ai grijă Doamne,
de-acest
mugur celest
deghizat în cuvânt
de care
cu legământ am jurat
că-l iau de bărbat
în cerul apus niciodat'*

V.

*Am scăpat lumina din mână,
lumina de lună.
Omăt până-n brâu astupă
lumina flămândă
și prea tremurândă,
lumina ce stă să se rupă
lumina fierbinte și grea
ce-mi lumânărea*

VI.

*Cu un acant
fac o spărtură-n neant
în aură fac o spărtură
și mă bufnește
lumina pe gură.
Stau așa până-n zori
când discret se retrag
luminoșii nevăzători
cu pașii lor să rezume
amarul întuneric de lume...*

VII.

*Sufletul tău, Nichite,
are oasele obosite,
are mădularele fripte
ascunse în cripte,
pitite-n firidă
în brațe de cariatidă
pe umeri de-atlanți
impozanți
oasele verighetă
mădularele cununate
cu „necuvintele” toate...*

VIII.

*Cum să îndur
privirile tale năuce,
când pe obraz îți cădea
lumina în formă de cruce?*

*Și-acum lumina mă arde.
Ține-o de capete, barde,
ține-o de frâie, poete,
șterge-i curatele pete.*

*Șterge-i și umbrele care
par a fi semn de-ntrebare.*

IX.

*Blândă lumină,
caldul cuiabar
în galbena steauă
de chihlimbar,
în smintita stea de carne
ca meduza translucidă
ce-a căzut subit gravidă.*

*Steaua care-așteaptă prunci
nenăscuții de atunci
nenăscuții de acum
steaua răsărită-n drum*

X.

*M-am întors din moarte
scrijelind pe carte,
perna zgâriind
m-am trezit scriind.*

*Scrisul lăcrămat
scris însângerat,
scris deloc ușor
scrisul de din dor...*

XI.

*Mai aveam de scris:
m-am întors din vis
m-am întors din ceață
chiar în toi de viață,
chiar în toi de moarte
să-ți zidesc o carte
pusă-n temelie
la o sihăstrie...*

XII.

*Cu exasperare
cu durere mare
c-un crâmpei de jind
scrisul mi-e colind
scris de linu-i lin
miere și venin
sare, vin și pâine
scrisul pentru mâine.*

*Scris de lerui ler
stea căzută-n cer
stea căzută-n sus
steaua lui Isus.*

XIII.

*Scriu c-un ciob de stea
c-o lumânărea;
scrisul mă seduce
scriu c-un vârful de cruce,
scris năucitor
și mântuitor,
răscumpărător.*

*Nu pot să m-opresc
nici să mă trezesc
și mă zvârcolesc
într-un scris dantesc.*

XIV.

*Scrisul tutelar
selenar, stelar.
Somnambulic scris
vis, vis, vis.*

*Cine mi-l trimite
pe nebănuite?
Cine mă silește
și mă prinde-n clește?
Fiindcă pun prinsoare:
dacă-l las, mă doare,
mă ucide-ncet
scrisul paraclet*

XV.

*Scris mângâietor
dacă-l lepăd, mor.
Scris cu Duhul Sfânt
scriu mâncând pământ.
Nu pot să-ncetez
scrisu-i ca un crez.*

XVI.

*Fără vreo prudență
scrisul penitență
post și abstenență.
Scris mortificare
scris la lumânare,
la opaiț scris
scris ce-a fost prezis
de trei ursitoare
lângă scaldătoare
scris cu sânge viu
scrisul în pustiu.*

XVII.

*Scrisul c-un tăciune
ce deșertăciune!*

*Nici nu mai cutez
să mă liberez.*

*Nici nu îndrăznesc
mâna s-o opresc,
scriu cu-nfrigurare
scris cu respirație....*

XVIII.

*Scrisul mamă-tată,
cruce fulgerată
scrisul ca un cântec
scrisul prunc în pântec
scrisul lepădat
prunc abandonat,
pruncul regăsit
scrisul odrăslit.*

*Binecuvântare
și blestem sub soare,
scris cuminecare....*

XIX.

*Scris pământ de flori
cât o să mă dori?
Scris, în lună – bardă
cât o să mă ardă?
Cât o să mă sece?
Duș cu apă rece.*

*Scrisul mă plesnește
cu un bici pe deș te,
ca un șfichi pe-obraz,
scriu dar cu necaz.*

*Cu obidă scriu
făr' măcar să știu
făr' să bag de seamă
scriu să scap de teamă.
Scris – bănuț de vamă.*

*De urât să scap
pe hârtie sap,
pe hârtie ar
ca să capăt har...*

XX.

*Scriu și obolesc,
însă nu m-opresc,
scriu fără ostoi
anonim pe foi.
Să le-ngrop măcar
la picior de-altar.
Să le-ngrop sub casă
și-apoi nu-mi mai pasă,
scrisul de mireasă.*

XXI.

*Scriu ca să-mi trăiesc
visul nebunesc
și trăiesc să scriu
predică-n pustiu.*

*Scriu cu lutul ud
plămădind un nud,
scriu cu o narcisă
parc-aș scie-o Missă.
Missa cea Solemnă
de credință demnă.*

XXII.

*Stinsele scânteii
zboară funigei.
Cine va rămâne
scrisul să-mi îngâne,
care încotrova
să-mi îngâne slova?*

*Semnul de jertfire,
semn de mântuire
este scrisul meu
har lui Dumnezeu!*

XXIII.

*Scrisul meu râvnit
bun de mântuit,
viitor trecut
scris profund durut,
scris (dez)locuit
și mărturisit...*

XXIV.

*Scriu cu clipe moarte
'ntineritã foarte.
Sunt caligrafii
cu fotografii.
File siluite
și neprihãnite.
File-ngãlbenite
ori mucegãite,
izuri de ciuperci
bune sã le-ncerci,
sã le-ncerci cu dinții
culmea elocinții.
De la est la vest
scrisul palimpsest.*

XXV.

*Vorbe dosădite
și nesăbuite,
fluturări de-aripe,
spulberate-n pripă.
Sinilite file,
aripe nubile
duhuri sinilii
printre morți și vii*

XXVI.

*Când m-așed pe scris
uit de ce-am promis,
uit de uitătură
și de bucurătură
și mai uit de sine
printre mii de-aldine.*

*Rătăcesc pe cale
căutând verzale
printre unciale
eu mai uit de jale.*

XXVII.

*Caut, strig și plâng
mâinile îmi frâng
frâng și tocu-n două
și-apoi scriu pe rouă.*

XXVIII.

*Miere și cu fiere
scrisul din viscere
din adânc de trup
litere irump
literele smulg
le feresc de vulg
le feresc de tină
până pasc lumină*

XXIX.

*Turmele plăvane
capre, oi cârlane,
bivoli nărăvași
armăsari abrași
mielușei cu stea
blană ca de nea
trec zburdând pe coală
până-mi sar în poală.*

XXX.

*Scris ultimatium
scris rămas postum
scrisul azvârlit
într-un foc mocnit
într-o pâlălaie
scris cu stropi de ploaie.*

*Scris cu lacrimi – stropi
iambi, șăgalnici tropi
virtuoși trohei
numai buni să-i bei
ca din cupe vinul
scris de Linu-i linul.*

XXXI.

*Scris eveniment
scrisul testament
scrisul din ferpar
text aniversar
cioburi de vitral
ciob din Sfântul Graal.*

XXXII.

*Scrisul înjghebat
pe un colț de pat
pe un colț de masã
scris de ce-mi mai pasã?
Scrisul cel orfan
fãrã nici un ban.*

XXXIII.

*Scrisul virtual
coamă fără cal
cal fără copite
semne potcovite
țintuite semne
pe azur dessemne.*

XXXIV.

*Scrisul cu arcan
fără nici un ban
diafanul scris
îngerul din vis
îngerul de veghe
de la mii de leghe
vine să-mi dicteze
să mă-nmiresmeze.*

XXXV.

*Vine trist daimonul
să-mi alunge somnul
nepoftit se-așează
sus pe o spetează
mă privește fix
dincolo de Styx.
Mă pofteste-n barcă
ca pe Noe-n Arcă.
să mă treac-un hop
marele potop,
marele diluviu
încând Vezuviu.*

XXXVI.

*Cea care și-a mânjit numele
cu sângele virginal
al poemului,
cea maculată de tot azurul
întrezărit
pe promontoriu
unde țipătul pescărușilor
țâșnea din timpan
direct printre valuri.*

*O, poemul acela
transmis din celulă-n celulă
prin morse
prin alfabetul pinguinilor,
poem anonim
scrijelat cu un sâmbure
de măslin*

*pe zidul carcerii unde se
zbătea pasărea colibri,
pasărea muscă,
pasărea Paradis,
pasărea Lyră
ori pasărea Kiwi
cea fără aripi.*

O, tu, pasăre Ibis!

XXXVI.

*O, pata aceea de sânge
care-și revendică numele
fulgul uscat, răsucit
năclăit de tăcere
zburând din căuș
peste linia vieții!*

*Câte cuvinte nu s-ar
fi putut cuibări
în ea,
ca sub aripa morții?*

XXXVIII.

*Amiroase a cuvânt
aşa cum a spirit miroase,
a coame de vânt,
întind mâinile
şi mă prind
de colţul de stea
de-un crâmpei de colind.*

*Numai iubind
mă agăţ cu toată puterea
de însuşi Fiind.*

*Aşa colind
pe suprafaţa pământului
vietaş, trăgând
la galera cuvântului...*

XXXIX.

*Dau Poesiei acatist
să exist,
să visez;
și astfel să luminez
cu lumina picurată
împrumutată
de la Tată,
de la Fiu,
de la Duhul cel Sfânt,
precum în Cer
aidoma pe pământ,
apoi,
de moarte bună să mor
în har sfințitor
așa ca un zbor
ca o sfântă-Înălțare
ca o prefacere pe altare...*

XL.

*M-a miluit
cu vrednic, Cuvântul
m-a îndreptățit
Dumnezeu;
Nu mai sunt eu
ci El locuiește în mine
cu lepădarea de sine.*

*A venit
să mă înlumine
să-mi înzeiască
omenescul trupesc
cu suflet ceresc.
El care-a coborât
din tină
să mă ridice
la steaua mea ferice.*

XLI.

*Toate amintirile
păsări devin
și-n zbor lin
se-ndepărtează.
Ce mai urmează?
Ca și acumul acesta firav
lunecos ca pământul jilav
să se prefacă în ieri
ducându-mă spre nicăieri
și spre niciunde?*

*Clipele mele devin
de neputință și chin,
furibunde...*

XLII.

*Inima mea e palidă,
albă,
oasele – verighetă,
le-ncolăcesc pe degetul Lunii
până țipă în zori
toți păunii.
Toți păunii îmi decupează
inima trează
și-o atârnă salbă
pe gâturi de lebedă albă,
pe când,
din ciuturi
lunaticii scot
oase de fluturi...*

*Nu-mi vin în simțiri
de-atâtea nocturne*

*(des)tăinuiri.
Cine să le distaine?
Să le despoaie de haine,
de piele, de sânge,
de plânsul mocnit,
gâlgâit,
hohotit, amuțit, neiubit,
care m-a biruit
m-a lăsat fără vlagă
și nemaiîntreagă.
Suave secrete
pe care-un erete
vine din zbor să mi le smulgă
și le divulgă...*

XLIV.

*Azi
privirea mea
sparge zidul celulei.*

*Azi
privirea mea
se lipește
precum pistolul de tâmplă.*

*Mâine se va auzi
și împușcătura.*

XLV.

*Îmi intră sub piele
cuvintele.
Hai, minte-le,
minte-le dacă poți,
apoi vinde-le
pe doi zloți
ori dă-le pomană
c-un coltuc de pâine
și-o cană cu vin
să-ți spună și ție cineva
pe lumea aceasta:
Bogdaproste! Amin!*

XLVI.

*Pășeam în sala
cu o mie de locuri
ocupate de alții.
Pașii mi se pierdeau,
împleticeau
printre scânduri înghesuite,
aglomerate, sufocate,
mormane întregi de bagaje,
absolut inutile
de vreme ce
toți ocupanții dădeau buzna
cu mâinile despuiate
pe singura ușă
ce dădea în livada
cu mere în pârg
în care viermele neadormit
apucase deja să mănânce
miezul dulceag-acrișor
și semințele...*

XLVII.

*Femeia aceea își tatuase
un nufăr pe vangă.
Din coapsele lui răsăreau
sălcii plângând
și lacrimile se prelingeau
ca pe stîngii.*

*Pe ombilic i se încolăcise
șarpele necesității
iar de la subțiori
țâșneau lujeri de crin
odorând împrejurul.*

*Pleoapele, obrazul cel stîng,
omoplații,
păreau livezi
în care lumina crudă*

*a lui Armindeni
promitea
o moarte, o înviere
și mai presus de înălțare
o pogorâre
în limbile de foc
ale Paracletului.*

XLVIII.

*Încă mai dorm duse
filele netăiate și netraduse
pe omătul lor
alunecă sănii trase
de reni indigeni.*

*Cad stele-n spirale de foc
incendiind întunericul.
Până la facerea lumii
aveau să mai treacă
multe răsărituri;
Ruah plutea peste
apele înghețate
survolând
imperii de liniște...*

XLIX.

*Îmi apare femeia copac
pe retină.*

*Privirile ei rămuroase
Împrumută geometrii
selenare.*

*Pe brațele sale
ploaia se preface în țurțuri
din unghii țâșnesc rădăcini
care se înfig în ether
până la treapta de jos
a Scării lui Iacob.*

*Ar vrea să pășească
dar scoarța o strânge
până la glezne,
până la brâu
până la subsuoară,
precum zidul mănăstirii
pe Ana.*

L.

*Cu sângele scurs
prin venele subit retezate
umblă Poezia
desculță-n răscruci
cerșind un coltuc de tandrețe.
În loc de asta
se trezi cu o plesnitură
de scorpion
drept în plex,
așa, pentru învățare de minte,
să nu-și mai despoaie încheieturile
vulnerabile
privitorilor indiferenți
în sublima lor imbecilitate
neîndoielnică.*

LI.

*Vine cineva într-o zi
și spune: s-a sfârșit
iar tu nu știi ce trebuie
să răspunzi.
Cel mai bun răspuns
e tăcerea,
durerea,
neputința,
goliciunea în fața
ochiului triumfiular
în lipsa peretelui
în spatele căruia
ai fi putut să te ascunzi
înainte de a fi prea târziu
- prea devreme -
pentru ca într-o zi
să-ți spună cineva
s-a sfârșit.*

LII.

*Iar am nevoie de perfuzie.
perfuzie de lumină,
plasmă fluorescentă
în ventricule,
în auricule,
în iriși,
pe chip,
în viscere.*

*Am nevoie de această terapie.
Fără sângele alb al luminii
chipul meu capătă
o anume rigiditate
și acea rigor mortis
specifică marilor sinucigași
cărora le lipsește motivația
mersului înainte.*

LIII.

*Îmi strâng viața în pumni
până unghiile îmi intră
în podul palmei,
nimic nu vreau să pierd,
nimic să adaug;
nimicesc golul,
îl gâtui cu degetele încleștate
încât nici aerul serii
nu mai răzbate.*

*Când deschid pumnii
cenușa dimineții și-a zilei
se prefiră încet
formând mușuroaie.*

DESCÂNTECE PENTRU NICHITA

DESCÂNTEC DEGEABA

*Uite bătrâne cum stă treaba:
vreau să-ți cânt un
descântec degeaba.
Descântec de ceapa ciorii
să te-apuce fiorii,
să se scuture norii
și meteorii.*

*Stelele să se stingă,
soarele să se-ncingă
să te strângă în chingă
de piept să te strângă
și-o lele nătângă
să-ți plângă pe lângă*

*în pumni să bocească,
să nu se sfiască*

*focul s-aprindă
cu amar și cu iască
și-n pălălaie
șiroaie de ploaie
să curgă, să cadă,
pe câmp și pe stradă.*

LIV.

*Tu taci și ascultă
cântare ocultă
descântec de lună
și de împreună,
de taină chemare
din liniști de zare,
din cer pe pământ
pe harpe de vânt....*

LV.

*Descântec kalevaleen
de spus în tren
atârnat de o șină
în plină lumină,
de spus într-o rână
cu gura-n țărână.*

*Descânt la necaz
fără nici un haz
schimbat la macaz
cântec breaz
breaz ca un cal
gătit ca de bal.*

LVI.

*Cântec – descântec umil
în zi de april,
în soare de mai
descântec de-alai,
de mălai
de nu-i bai,
de trai,
vai, vai, vai!*

*Ce mai descântec de seară
din gură de ceară.
Din gură sălcie
descântec de silnicie.
Descântec sonor
de nu pot să mor.*

LVII.

*Descântec degeaba
de-a graba strică treaba,
crestat în grindă
spus în oglindă
bolborosit,
neauzit,
împlinit și neîmplinit.
Descântec de spus în război
și în viața de-apoi,
de iad și de rai,
descântec de hai!*

LVIII.

*Pe la toacă
am auzit un cântec de joacă.
De hârjoană,
de goană,
de-a v-ați ascuns,
de cornițe împuns,
de-a porumbeii,
de-a mieii
și de-a căluții
cei fără de șei
cu clopoței.*

*Descântec de amintire
cântat în neștire
jucărie
uitată-n copilărie.*

*Descântec de-a leapșa
auzit la Capșa
de-a poarca
și de-a mijoarca,
auzit în Arca
Bunei Speranțe,
cântec de cântat în vacanță
de pus în balanță...*

LIX.

*Beznă de tăcere
cântec de durere,
adiere stinsă
de miresme ninsă
cântec de scrâșnire
ne-mai-po-me-ni-re!*

LX.

*Oase de cuvinte
moaște sfinte
se albesc de Paști
sfinte moaște.
Luminând abside
oase vide.*

LXI.

*Timp oprit.
sastisit.
Timp bolnav
și firav
cangrenos și nemilos
scandalos.*

*Timp golit cu clipe seci,
nu-ți mai spune nimeni: treci!
Nu-ți mai spune nimeni: stai!
Nu-ți mai spune nimeni: hai!*

*În prăpăstii risipit
în abis, în infinit,
sfârâmat în mii de clipe
și purtat de vânt pe-aripe.*

*Timp durut, nepriceput,
timp trecut.*

*Timp amăgitor și laș
eu te-am pus cândva chezaș.*

*Mii de victime-ai făcut
timp tulburător și mut,
timp trecut
 revolut...*

LXII.

*Început
sfert de sărut
adiere de buze
zvântate de muze.
Nou început
palmă de lut,
soare bătut,
soare sleit,
chip leit,
chip abătut,
surdo-mut....*

LXIII.

*Noapte sfântă
noapte spusă,
și amarnic de nespusă.*

*Iată noaptea cea mai lungă
noaptea nopții – muribundă.
Iată noaptea-n agonie
parcă dusă pe pustie.*

LXIV.

*Noapte albă, fără vise,
cu dorințele ucise.*

*Noapte văduvă de fii
când pisicile sunt gri.*

*Noaptea minților integre
când pisicile sunt negre.*

Nici țipenie-mprejur

noaptea-i fără de contur.

Noaptea-i fără orizonturi

noapte pe mai multe fronturi.

LXV.

*Noapte-abia configurată
cu obrazul pal de fată,
noapte clară, de izvor
chiar de-aș vrea, nu pot să mor.*

*Parcă-s prinsă într-un jug
nici de-aș vrea nu pot să fug.
Noapte grea de spirite,
doar de duhuri populată
noaptea asta mi-e surată.*

LXVI.

*Noapte pură, diafană,
bună de balsam pe rană,
noapte înăbușitoare
când n-adie nici o boare.
Noapte grea și reciprocă,
însăși apa te sufocă.
O dorință neîmplinită
este noaptea implicită,
noapte care naști lumină,
vină, vină, vină, vină!*

LXVII.

*Melodie siropoasã
noaptea trece vapoasă,
trece iute și febrilã
dinspre curmeziș de filã.
Noapte ca de chihlimbar
noapți cu miros de budoar.*

*Noapte ca un florilegiu
plin de note de arpeggiu.*

LXVIII.

*Noaptea metamorfozei
de la capătul nevrozei,
noapte insignifiantă
ca pavana de infantă*

*noaptea asta manifestă
parcă stă să-mi joace-o festă.*

LXVIX.

*Noapte ca un palimpsest
dezgolit de orice gest,
voluptoasă, flamboiantă,
și teribil de vivantă.*

*Noapte personalizată
într-o prea frumoasă fată.
Chipul nopții – feciorelnic
înflorește pe jertfelnic.*

*Noapte , tu isaură
ai un fel de aură...
ai un fel al tău de-a fi
însă cine-l poate ști?*

LXX.

*Am să-ncerc a trece peste
noaptea asta de poveste,
peste-această feerie
noaptea ca ființă vie,
mă incită, mă îmbie,
să mă învelesc cu ea
și să-mi țină de saltea...*

LXXI.

*Noaptea înspre zi glisează
când și aurora-i trează.
Noaptea ca o plajă-ntinsă
Și de spuma mării linsă.*

*Noapte ruptă și lipită,
bătrâncioasă, decrepită,
noapte stranie, ciudată,
de fantome fecundată...*

LXXII.

*Noapte de păcate grea
cu privirea şuie, rea,
și cu fața încruntată
ca o zână vinovată.*

Haide, noapte, vino-odată.

*Astăzi vreau să intru-n tine
cum m-aș afunda în sine
cum m-aș afunda în eu
să-L gădesc pe Dmnezeu.*

LXXIII.

*Câte stele s-au ivit
borta nopții le-a-nghițit.
Eu te-aș da și pe-un sărut
și te-aș lua de la-nceput,
încă de la înserare
să mai sorb a nopții boare.*

*Tu să-mi dai un sfert de lună
să-l așez pe cap, cunună
noapte bună, noapte bună.*

LXXIV.

*Noapte inefabilă
și inegalabilă,
noapte rău prevestitoare
cine naște, cine moare?*

*Masca nopții prost lipită
drept pe fața ta uimită,
drept pe fața-ntrebătoare
câți vor recunoaște-o oare?*

LXXV.

*Noaptea mea sălbatică
noapte prea apatică
încărcată de mister
fără nici o stea pe cer.*

*Noapte neagră, fără lună,
să ne-adune împreună.*

LXXI.

*Noapte fără de luceafăr
ce te ține-afară teafăr
ce-ți provoacă insomnie
noapte – sfântă feerie.
Cine-ți știe, cine-ți știe
fascinanta nebunie?*

LXXVII.

*Noapte lascivă
in-fi-ni-ti-vă,*

*dezlegare de enigmă
noapte ca o paradigmă.*

*Ce mai noapte translucidă
încercând să te ucidă.
Cu privirea sa morbidă
vidă, vidă, vidă, vidă...*

LXXVIII.

*Noapte tămăduitoare
când nimic nu te mai doare
noapte care-ai supt lumina
din pământ, bătu-te-ar vina.*

*Din matricea gnostică
noapte astronomică,
noapte unsă cu lumină
vino iarăși, iarăși vină...*

LXXIX.

*Noapte cățarată-n scoc
noapte plină de amoc
stai căzută ca o boare
noapte prea amăgitoare
noapțile, cu plină, luna
cât o mie și-ncă una
cât puzderia de stele
fost-au noapțile acele...*

*Noapțile de sânziene
când dansează-n cer fosfene
când luminile dansează
până toți se luminează.*

*Noapte fără glorie
noapte iluzorie...*

Cezarina Adamescu _____

**DESCÂNTEC DE CÂNTEC
PENTRU NICHITA**

LXXX.

*Ce limbută, ce limbută
e cântarea asta mută!
Cu ecou de alăută,
o-nfirip și o-nfiripă
gândul pe a lui aripă.*

*Din secunde-o plânge timpul
și-i înfige-n talpă ghimpul.
E un cânt de tors și-ntors
din rărunchi și minte stors.*

*Ba din inimă curată
de iubit ce-a fost uitată.*

LXXXI.

*Ce cântare, ce cântare,
auzită pe cărare,
răsunând ca-n codru des,
nimănuia pe-nțeleș.*

*O cântare de aminte
pentru inimă și minte.
O cântare de vioară
pentru inima ușoară.*

*A iscat deja dezastre
printre suflete albastre.*

LXXXII.

*Un descântec de cuvânt
spus pe coardele de vânt.
Un descânt de haiducie
descântat pe veresie.
Descântat pe SMS
haida, de!*

LXXXIII.

*E descântecul de rișcă
îngânat de tine-n brișcă,
ba într-o cabrioletă
sau mai bine-o tricicletă,
un biciclu cu tandem
închiriat dintr-un harem.*

*Cântec de tămăduit
de iubit, de neiubit,
cântec îngânat de unii
care-au ațâțat tăciunii.*

LXXXIV.

*Un descântec spus în zeghe
auzit la mii de leghe
de intrare-n a ta sine
cântec mirosind a bine.*

*Un descântec hohotit
ori de plâns înăbușit.
Un descântec înserat
pus deoparte la păstrat
de - nu mă uita – un cânt –
sfânt, sfânt, sfânt....*

LXXXV.

*Ca o strună încordată
cântec îngânat de-o fată.
Viață pusă pe curat
cântec alb și cânt pătat.*

*Un descânt pe foaia albă
ori cât casa foarte nalbă.*

*Vrei un cântec fluturat
numai pe de rost cântat?*

*Mână nu te-a scris - de om
ci de gnom.*

LXXXVI.

*La o lampă chioară scris
un descântec nedecis.
Ori compus la felinar
în cămară ori hambar.*

*Cântec doborât de trunchi
ce-a căzut într-un genunchi.
Cântec trist de saltimbanc
ca o glumă, ca un banc.
Un descânt de iarmaroc
de noroc, de piei pe foc
ori de ioc.*

LXXXVII.

*Cântecul ce azi l-îngân
este scris de un păgân,
este un descânt de ură
cânt de flăcări pe comoară
spus pentru întâia oară
un descântec de cândva
până s-o cânta mai va.*

LXXXVIII.

*Un descântec de la Delphi
fredonat de câțiva elfi
cântec de putreziciune
poți să-l cânți și tu, nebune...*

*E descântul serpentinei
de la capătul nevinei.
E descântecul șerpesc
tainic și neomenesc
când l-aud – în loc m-opresc.*

LXXXIX.

*Cânt de spus lângă icoană
care vindecă-orice rană.
Cântec spus pe lângă cruce
care-n paradis te duce.*

*Ăsta-i cântec de descântec
e descântec revelat
mulțumesc că mi l-ai dat.*

*Ăsta-i cânt de caloian
ori de cal străvechi troian.
E-un descânt de paparudă
care seamănă a rudă.*

XC.

*E un cânt la Elsinor
în castelul ducilor
e un cânt de loc deschis
scris așa cum fu promis.*

*E un cânt de legătură
care-ți mușcă limba-n gură.
Parcă-i cânt de transhumanță
strofe puse în balanță.*

*E un cânt de privilegiu
semănând cu un arpegiu.*

XCI.

*Când de capă, când de spadă
care pune inși pe sfadă.
E un cânt de alăută
despre dragostea pierdută.*

*Cânt de spus într-un careu
cum l-aș vrea cântat și eu!*

*E de mas și de pripas
la violă și la bas.*

XCII.

*E-un descântec inedit
de-ntâmplări de neiubit
e un cântec de prisos
care mi-a adus folos.*

*E-un descântec de furat
de urat, de colindat.
E-un descânt încercănat,
înnorat, înseninat.
E un cântec de departe
ce s-a pripășit în carte.*

XCIII.

*Cântecul despângărit
este de păcat albit
e un cânt de peșitoare
și cerut de fată mare
e un cânt de frunză-albastră
ce se vede dintr-o astră.*

*Un descânt de strungăreață
unsă tare cu albeață.
Este un descânt de ocnă
înghețat ca apa, bocnă.
Este-un cântec de argou
ți-l voi desluși din nou.*

XCIV.

*Este-un cântec tare drag
bun de dat și în vileag.
Cântec de încrețit rochia
îngânat de Baba Dochia.
Cântec de speriat ciorile
de învârtit morile,
cântec de sânge albastru
și de cadastru.*

*Cântec de hoinăreală
de pripeală
de dat în bobi
pe care poți să-l aprobi.
Cântec de spus de deochi
cu un benghi între ochi*

*Cântec de zaț
cântec de saț*

*cântec la spartul târgului
nechezatul murgului
cântec de spus din buric
cântec de câine calic
de mezelic...*

XCV.

*Cântec de iele
bătut cu nuiete...
cântec de abur de cafea
de nu-mă-uita...*

*Cântec anume
cântec de lume
cântecul durerii
în miriștea serii;
cântecul aducerii aminte
de cele sfinte.*

*Cântecul începutului
cântecul lutului.*

XCVI.

*Cântecul scrisului
marginea abisului,
cântecul umbrei
cântecul luminii,
logodna cu crinii.*

*Cântecul iubirii
temeiul firii.
Cântecul râsului-plânsului
cântecul dânsului.*

*Cântecul timpului,
durerea ghimpului.
Cântecul începutului
și al durutului.
Cântec de ploaie
și de noroaie.*

*Descântec de cântec
cântec de leac
de leac și babe colac.
Cântec de dimineață
de amurg de viață
cântec de gând
tandru și blând.*

*Cântec de iarbă verde
cântec de busuioc
de amoc
cântec de troc.
Cântec de jos în sus
cântec spus.*

XCVII.

*Descântec de drum
de duium,
Descântec degeaba
de-a uite cum stă treaba.
Descântec de cuvinte
de ținut minte.*

*Descântec de viață
și de paiată.
Descântec de pustiu
din tată-n fiu.
Cântec de urât
de nici atât.*

*Cântec de flori de cucută
de iarba fiarelor mută.*

XCVIII.

*Descântec de suflet amar
de – înzadar –
descântec integru
de alb și de negru
descântec de cumpăt*

*descântec de buricul pământului
de-a buricul cerului și al vântului
cântec de stea muribundă
descântec de undă.*

*Descântec pe muchie de cuțit
de bun venit.*

XCIX.

*Cântec de țambal
de chimval
cântec pripit
neauzit.*

*Descântec de agheasmă
de chiasmă
de bună mireasmă,
descântec de pricopseală
la nimereală.*

*Descântec de lene
de mers alene.*

*Descântec de lene
de mers alene.*

*Descântec de sânziană,
de Ană*

*descântec de graniță
de soldat cu raniță
și de baston de mareșal
cântec de chimval.*

*Cântec de mai presus
care s-a mai spus
descântec de jenă
și de genă
descântec de pământ
iată ce sunt...
Iată ce-ți scriu
prea târziu?*

CÂNTEC DE ADIO

*Se face pustiu împrejur
se face târziu în cuvinte.
Ce aer, ce aer impur
se cațără pe oseminte!*

*Te chem dintr-un miez de tăceri
te strig de aproape-departe
răspunde bicisnicul ieri
și-mi urlă-n timpane – a moarte.*

*Mi-e trupul bolnav și flămând
vin apele să mă inunde
aștept în zadar un comând
primit niciodată, niciunde.*

*Eu iarăși și iarăși te strig
te chem și când îngerul plânge*

*de-atâta pustiu și de frig
se face-ntuneric în sânge!*

*Dar sper că mă a hărui
un orb c-un toiag de nevină
și soarele-mi va primeni
transfuzia mea de lumină.*

Martie 2008

**ÎNTRE AUZ ȘI VEDERE,
NICHITA - O LACRIMĂ
CARE PLÂNGE CU OCHI -**

- frânturi din vol. „Ca o pasăre Ibis” -

Moto:

*„Nu cum sunt eu sunt eu
ci cum ești tu sunt eu.
Un fel de tu sunt eu
pe care nu l-ai mai lăsat
să fie eu.”*

Nichita Stănescu

Cezarina Adamescu _____

***Aș vrea să-ți vorbesc tăcând
câteva vorbe despre tăcere.***

*Ce adiere!
Ce sfânt miros
de piele de Făt Frumos
trecând dureros din tăcere-n tăcere
prin aerul majestuos ...
Ce stări și ce sunete par
că nu se întâmplă
de la tâmplă la tâmplă,
născute din verbul natal
cu iz preacurat de Santal!
Încet-încet
Tăcerea s-a îndrăgostit
de poetul ascet
și-acum suie spre inima lui
bătută în cui...*

**Ah, tu, lumină, tu,
întoarce-te acasă.**

*Se-mpalinise anul
de când Nicetas Remesianul
plecase spre zări mai albastre
să locuiască o stea
aproape de inima mea.
și cu cât se depărta
devenea în mine prezent
immanent
ca un spirit înalt
cu străluciri de nevină
ce flutură-n larg
corăbii întregi de lumină...*

**Negru fără de alb
colți de fildeș, fără de elefanți,
eu fără de mine,
tu!**

*Doar cu privirea mai ții timpul
fix în echilibru.*

*Pare neverosimil
dar nimeni nu ți-a aflat
cu adevărat chipul tău metafizic.
Nimeni nu-ți știe candorile,
cântecul trist pe care-l cânti
doar la vreme de bucurie.
Mușcând din ochi
Ca dintrun animal rănit
te cuibărești în străfundul vederii
din cădere făcând
o înălțare pe culmi nesfârșite.
Ave, Hristea Nichite!*

***Nenăscut fiind
nimeni nu mă va vedea
murind***

*Era la-nceputul secundeii
cu numele Azi.
Natura lucrurilor se afla
ca și ieri în devenire*

de nicăieri.

De atâta zăpadă

se făcea primăvară în suflete.

-Ia-mă cu tine, îngere,

căci vreau să mă nasc

în inima ta.

-Chiar da? întrebă îngerul.

-Chiar da, răspunse Nichita.

Doamne, ce fel de pâine

voi mai fi fiind și eu

și pentru cine?

Cât de viu ai rămas,

cât de viu ești,

mai presus de fire,

în lumea limbii românești

născându-te mereu,

prin moarte întru nemurire...

*El începe cu sine
și sfârșește cu sine.
Nu-l vestește nici o aură.*

*L-am văzut cum se-nălța,
se-nălța
în timp ce în pământ cobora.
Eu l-am văzut înviind în timp ce murea.
L-am văzut cum din cuvânt
se năștea, nemurea,
l-am văzut cum
cu ochii închiși ne privea.
Îngerii îl dezmierdau,
îl priveau drăgăstos
și cum de atâta privire
îl dorea sufletul până la os.
Îl ridicau de subsiori
Până la nori zicându-i :
-Bate din aripi și zbori!
Se făcuse aidoma lor
înger
și blond
și zburător!*

**Doamne, eu nu pot să mor!
mi-e viața veșnică și rană
și nu pot să mor
și ninge și nu pot să mor
și mi-e foarte frig când
foarte ninge
și nu pot să mor!**

*Nu muri
dacă nu știi încă să zbori
nu muri
pentru că nimeni nu știe
cum e să mori pe vecie,
să cazii în cer
ca o ploaie de meteori.
Să mori,
mă gândesc uneori
e ca și cum ai naște
un cântec de lebădă argintie
să naști stele-n dureri
și să le azvârli de nu-știu-unde
spre nicăieri...*

***Eu mor cu fiecare lucru
pe care îl ating***

*Tu suferi
eu sufãr
pentru întreg universul.
Suferi și sufãr de versul
sfãrãmat în vitralii
într-o bisericã
sfântã și sfericã
plinã de pietre sculptate
pe jumãtate.
Cioplitorul s-a suit
și atãrnã pieziș printre sfinți
pe un iconostas auriu și pare
mai viu decãt fusese vreodatã.
Mã doare, te doare versul divin
cu care te-nchini și mã-nchin
silindu-l sã zboare-n ninsoare
precum o ceatã de serafimi...*

**Ochii mei, fii luminii,
Ce noroc al vieții mele
Lumina asta cu fii!**

*Lumina mă alerga nebunește
spre rai.*

Tu nu erai să mă aperi de ea.

O simțeam cum din creștet

îmi izvodește

și mi se revarsă pe trup

ca niște spițe pe care

nu puteam în nici un chip

să le rup.

Avea răsuflarea fierbinte

și voia să mi se aciueze în minte.

Îmi sărea în obraz

ca o scânteie de topaz.

N-am nici o vină, am strigat

dacă nu pot să scap de lumină

și trebuie s-o port pretutindeni

în sevă, în plasmă

ca pe o neasemuită fantasmă...

**-Cum vedeți poezia, acum,
față de celelalte arte?
-În chip amoros și
îmbrățișător.**

*Mi-e iarnă și ning de Nichita
și-un duh angelic mă fură
mă bate cu fluturi pe gură
cu nemiluita.
Împărtășește-te, îmi spune,
din trupul cu răni al Cuvântului
venit în lume smerit
să se cunune cu poezia
cea care atât de mult l-a iubit.*

**Și nici de frig nu pot să mor!
nu pot să mor!
Doamne, mă chinuiesc și nu pot
să mor!
Doamne, eu nu pot să mai mor!**

*Pletele ninsorii
trebuiau retezate brutal
cum sunt retezate de aer
coamele albe de cal,
sub șeile fluturânde.
Doamne, mai taie, îți zic
coama ninsorii un pic
sau leag-o de-o stea
de inima mea,
să poată muri
cel ce iubirea iubea
și nu poate
când ninge în hohot
ieși din starea de A FI.*

***Nimic nu este altceva.
Totul este totul.
Iar eu sunt tu.***

*Se confunda înserarea cu aurora.
Nu mai știai, una alteia,*

care-i e sora.
Se îngemăna codrul cu vântul.
Nu mai știai al cui
îi e șuieratul și cântul.
Se unea cerul cu apa
de nu maia știai
a cui e oglinda, mioapa.
Numai tu nu te confundai cu nimeni,
nu, nu.
Deși îmi spuneai mereu
că eu sunt tu.

-Spune-mi despre stele.

-Mă tac.

Haide și nu mai zburătăci,
pasăre.
Haide și nu mai șuiera-n ferestre,
vânt.
Nu vezi, soare,
Cum s-a împuținat luna?

*Nu vezi cum mi se întunecă fața?
Nu vezi, mamă, cum mi se împuținează
viața?*

***Nu se știe cine respiră
pe cine.***

*Ai nemurit pentru noi
suav și frumos
în mișcare.
Strigând : „Res-pir!” ai uitat
să respiri
și n-ai apucat să ne spui
că te doare
lumina și umbra,
cerul și stelele,
pana de os împlântată duios
la răscrucea cuvântului
cu vorbirea.
Ah, cum te mai paște încă, iubirea,
Făcându-te prizonier*

în ideea de zbor
nemuritor și înalt
spre un cer de bazalt
care nu-i altul
decât acela care ți-a sprijinit
matern, zborul...

**Moare numai cel care se știe
pe sine,
se naște numai cel care
își este sieși martor.**

Și astăzi te locuiește zborul,
Nichita,
iar crugul lui – osie de lumină
mi se topește de văz,
de auz, de pipăit, de miros.
Un ochi se scurge-n clepsidră,
un altul pe șira spinării delfinului
își caută propria orbită.

*Din întunericul încremenit
se naște o stea de sidef
sculptată cu numele mamei...*

***Moartea se aseamănă
întocmai cu nașterea.
Nimic nu este altceva.***

*Și-am zis aripă de stea
Moartea, Doamne, nu mă vrea.
Și-am zis aripă de zeu
Moartea nu-i pe placul meu.
Și-am zis aripă de lut
Moartea Doamne, nu m-a vrut.
Răsărit de soare nins
Moartea însăși m-a respins.
Și-am zis asfințit de soare
Moartea asta e-o-ntâmplare.
Pace vouă, maștere,
Moartea-i simplă naștere!*

**În caii cei mâncați de lupi
când încă mă mai ninge
un cer de stele care-l rupi
la mine pe meninge,
tu.**

*Iată, am vârsta
la care ai nemurit tu.
Iată am înapoi,
înainte,
jumătate de veac de cuvinte.
Mi-s anii grei
așa cum grele-s elitrele
deși le-am lustruit frumos
până la os
căci crezum
c-ai să vii să mă iei
dincolo de praf și de fum
pe spinări de năluca
atunci când mă cuprinde
năprasnic dorul de ducă...*

Noi doi, pădure, ce facum?

*Ningeam și eu
ningeai și tu
și se-ngroșau
nămeții-n câmpuri.
Ne sprijineam de raze stinse
tăiate-n unghiul unei seri
și-naintam prin încăperi
purtând în vis
pe pleoape ninse
fantoma unui gând
de nicăieri...*

***Numai viața mea va muri
pentru mine-ntr-adevăr,
cândva.
Numai iarba știe gustul
pământului.***

*Pământului de suflet - tu - sămânța
cu lacrimi curate l-ai spălat*

*și pe o troiță de la Săpânța
Nichita – numele ți l-ai sculptat.
O candelă ce suie în tărie
cuvântul tău mă arde și mă doare
și mistuie din cap până-n picioare
pământul meu de carne și suflare...*

***Vino repede de tot
nici să măr nu știu să pot
duce-mă și dulce-mă
naște-mă și moare-mă.***

*Doamne, privește,
Moartea nu mi se potrivește.
Nu mi se potrivește bunăoară
nici statul nemișcat la orizontală.
Când o fi Doamne, să mor
fă să fie lin, ușor
până-n fapt de înserare
să rămân drept în picioare.*

*Iar în fapt de noapte-adâncă
să rămân un stei, o stâncă.
Doamne, ascultă ruga mea
pironește-mă de-o stea
și la mâini și la picioare,
spânzură-mă de ninsoare!*

***Se moare din doi în doi
astfel că
numărătoarea se face pe sărite.***

*De din infinit coboară
stea amară.
Nu amară de amar
ci de dulcele nectar.
Nu amară de pelin
ci de crin muiat în vin
și de harul sfințitor
ce mă face mai ușor
(dez)însingurat să mor...*

***O, prietene,
cum este albastrul tău?***

*Aveam rău de albastru.
rău de ochi vezi aveam
azvârliti spre înălțime
ca niște suliti rămase în aer,
fără întoarcere
și mă îmbolnăveam foarte des
de absență.
Rău de tăcere aveam,
de străină privire,
rău de gol de cuvânt aveam,
de ne iubire...*

***Atâta să nu uiți
că el a fost un om viu,
viu,
pipăibil cu mâna.***

*În fiecare noapte
te smulg din inima mea.*

În fiecare dimineată
ești iarăși acolo.
În fiecare anotimp
sufletul tău, Nichita
mă ceartă
că m-am lăsat
crucificată de stele
în poartă...

**Încerc să pătrund, să m-adaug,
să fiu.**

Tinerele fete îți poartă
ca pe cercei de diamant
cuvintele la ureche
iar **Necuvintele** ca pe verighete.
Își înfășoară literele
la brâu și pe sâni
și te adulmecă
precum aerul aburind
de miros de pâini.
Fără sațiu

*fecioarele îți poartă
dorul în timp
și în spațiu....*

***Pur și simplu,
el adulmecă existența
și ia naștere lăsându-se
devorar de ea.***

*În anul de grație, AZI,
de la nașterea sinelui
nici n-apucase
secunda
bine să se usuce,
pe când trupul tău
tăia aerul
în formă de cruce...*

***Născut dintrun cuvânt
îmi duc înțelesul
într-o pustietate divină.***

*Parcă ai căzut din fire
văduvit de-o vrea iubire.
Parcă ai căzut din stea
cu o bufnitură surdă.
Umbra ta te urmărea
cu privirea grea, absurdă.
Râs cu plâns, zilele tale,
pâine de lacrimi căzută-n pocale
-hrană diurnă-
și peste toate - surâsul -
se naștea dinăuntru
luminându-ți umbra
răsădită-n pământul întoarcerii.*

***Aș minți dacă aș spune
că nu regret nimic,
dar iarăși aș minți
dacă aș spune că regret ceva...***

*Spune-mi,
ești în stare să fii?
Poți tu să te naști,*

să adaști,
să vii din venire
și să-ți fie drag
de această iubire?

**O, prietene, asemenea fiind
altcuiva,
eu nu voi mai fi, căci un lucru
asemenea altuia, nu există.**

Te-ai rupt, te-ai smuls,
te-ai lăsat străpuns
de starea eternă
de-a nu fi,
continuând să fii pentru noi
- suflet -
de unde nu există smulgere.

**Schimbă-te în cuvinte,
repede cât mai e timp!
Schimbă-te în cuvinte
precum îți zic!**

Știi tu de unde vineri
cel care se scrie cu sânge
pe sine?
Unde e patria lui?
Părinți are dânsul, destui?
Unde sunt moșii, strămoșii?
Din pământul de sine
el scoate litere roșii
și fără de știre
inima sa devine
o neasemuită vorbire...

***Eu stăteam la o margine a orei,
tu - la cealaltă,
ca două toarte de amforă.***

Ah, cum te iubeau
iubitele, stelele!
Și cum se-nvârteau
în jocul lor vesel,
nebunele, ielele!
Stăteai răstignit
între stele și zâne

și-ai adormit cu trupul
lungit, aburit
pe zăpada
scrijelată cu nuduri
păgâne...

**De ce scriu? Pentru că poezia
este o lacrimă care plânge cu
ochi!**

Limba în care te-ai născut
limba numită duminică
e patria ta.
Și printre atâtea popoare
migratoare
tu ai rămas să locuiești
în această duminică,
la fel cum rămâi
în aerul de respirație.

**Viața nu e născută pentru
a fi ucisă, nu, nu, nu!
striga mama mea, născându-mă!**

*Am mamă, nevoie
de o sfântă placentă
să reînvii
din moartea mea aparentă.
Am nevoie de-un ochi
să mă ascund de deochi.
De o inimă, să ies din viața mea
minimă.
De un suflet mi-e foame,
mi-e sete,
cu mirosul de serafim să mă-mbete.
De o nouă viață, mamă, mi-e dor,
ca o fluturare de aripi ușoare,
mă rog de moarte să nu mor
ci să-mi fie dor de-o zburare...*

***Dă-ne mie, mamă și prietenilor mei
de băut
și după ce ne săturăm setea de viață
dă-ne de murit, mamă!***

*Ce fel de joacă
s-a mai născocit?*

*Lemnul de toacă
a lăstărit;
lemnul de cruce
pus în răscruce
să se usuce
parcă așteaptă
mâini și picioare
de răstignit...
Ce fel de astră,
blândă, măiastră,
în infinime
s-a prăvălit?*

***Tocmai tu, tocmai tu,
de ce tocmai tu,
de ce tocmai tu?
Ca o pasăre Ibis,
Ca o pasăre Ibis...***

Martie 2003

SUNT ROATĂ

*Sunt roată,
sunt roată fără căruță
alergând în bezmeticie
sunt roata care doar singură
se poate rostogoli
doar singură...*

*Voi roți care vă spânzurați
de gâtul osiei voastre,
de gâtul zenitului
luați aminte
și nu mă atingeți*

Eu singură doar

*mă isc și pier
în aceeași secundă
în rostogolire perpetuă...*

*roata fără de spițe
roata cu spițe prea dese
roata știrbă
zdrăngănind
șuierând
precum secera lunii..*

*Mă lovesc și mă sparg
de toate pietrele lumii
de arborii de pe margine
de bornele kilometrice*

*Roata care-și ajunge sieși
o, neînduplecat destin!
Roata care-și ajunge
în căutare de roată aidoma
cea care, gâfâind, fornăind,
mereu se împiedică, mereu
e-mbrâncită,
trasă pe dreapta,*

*bună ziua,
iubit călător,
sunt roata
a cincea, a cincizeci și cincea*

*sunt roata care nu folosește
nici unei căruțe, mașini
ori tramvai,
roata cea de rezervă,
rezervă, rezervă, rezervă,
dezumflată
în camera goală*

*sunt cel mai inutil obiect de pe lume
roată atârnată în grindă
rezemată de vechiul șotron,
roata dezafectată*

și afectată

copiii mă rostogolesc,

mă poartă c-o sârmă-ndoită
apoi, când s-au plictisit
mă-nțeapă-n pironul uimirii

n-am început,
n-am sfârșit
sunt continuă...
mă contorsionez după drum,
îmbrac pielea drumului,
blana lui aspră;
mă rostogolesc
în camera mea flendurită
scot sunete ascuțite
înfundate,
gâfâi, fâsâi
apoi explodez

sunt roata neatinsă
de mâini de mecanic
mâini cât o pâine de orz
cămașa mea este neagră

*gura mea este neagră
cămașă spartă pe-alocuri
căptușită,
lipită cu petece,*

*roata oricând gata
să se spulbere-n mers
dar continui rostogolirea,
fac salturi uimitoare
și cad în brațele vântului*

*mă prăbușesc peste valuri
ies la suprafață subit*

*simt mâini unsuroase
prelungindu-se
să mă atingă
mă ascund în adânc
printre corali
și ierburi marine*

în castelele mele de mârgean și nisip

*pești mari și mici
trec prin mijlocul meu
și-mi mângâie șira spinării*

*din nou izbucnesc alunecând
printre degete,*

cine să mai aibă nevoie de mine?

*Sunt roata
singură, frumoasă și neobosită,
mereu în alunecare
mereu în derivă,*

*Stingheră mă plimb
pe asfalt, prin țărână,
pe poteci, prin mărăcinișuri,
cameră de cauciuc,
mereu î n l o c u i t ă*

mereu azvârlită în portbagaj,
prin unghere,
 în praful garajului,
în beci,
 peste acoperișuri
în apă,
în prăpăstii
azvârlită în cer
 azvârlită peste umăr
precum potcoava cailor morți
abandonată la margini de drum,
printre mormane imense de resturi
 în putrefacție.

soarele mă moleșește
și ard, miros a petrol
și-a urină de câini

sunt roata spânzurată-ntr-un cui
în hambar
sprijinită de șură

*lâncezind între
bălăriile nalte cât casa
asudând în colbul stelar
cea mai inutilă plămadă
de piele și aer*

*câinii se ușurează pe mine
șobolanii își fac culcuș
pe sub mine
mâțele mă zgreapătănă
ca pe sânul matern*

*în veșmântul meu ponosit
sunt cenușăreasă*

*sunt roata
rătăcită pe drumeagul pustiu
căzută-n răscruce de vânturi
la intersecția tuturor pașilor
la discreția tuturor razelor
sunt la discreția lunii-n declin*

la-nceputul verii astronomice.

*sunt roata sărită din fix
care-și țipă inutil rostogolul
pe meridianele lumii.*

j'aime flanner sur le grands boulevards...

*săsâi, mă dezumflu,
cârpă mă fac
mirosind a petrol
sunt roata de gri
și de albastru
sunt roata cea tuciurie
pierdută pe drum
de la căruța mileniului*

*am învățat până și mersul pe nori
până și **mersul pe aripi,**
roata siameză care și-a pierdut
perechea suroră,*

*sunt roata lipsă,
roata în plus,
niciodată la locul ei,
abandonată într-o stație de troleibuz,
ca un copil de pripas*

*mi-a murit calul sub spițe
mă reazem cu obrazul de drumul spre
stele,
de Calea Lactee,*

*sunt roata-n vârtej,
în sindrom
în spirală,
pe cele mai bătătorite poteci
mi-am nevoit oasele de cauciuc
printre meandrele lumii.*

*am pântec rotund, șolduri generoase,
mă tulbur și cad,
mă bronzez, mă descuamez,*

leșin, mă îmbăt de uimire,
mă izbesc de o frază ca de un zid
mă străpunge

drumul s-a îndepărtat de mine
demult,
în urma mea înflorește asfaltul.

sunt roata cu rădăcini în zenit
alunec pe Calea Lactee,
o halcă de ceață mă-mbracă,
un nor îmi revendică trupul golaș
devin una cu cerul
cu pământul,
una cu sarea din lacul sărat

ies din nou la suprafață,
bolborosesc cuvintele tăcerii
m-așez pe mormântul necunoscut
valuri de frig mă acoperă,
și într-o dimineață

mă răsfrâng în vitralii.

*ah, ce cărare strâmtă
dar cu intenții bune pavată.
sub pielea cea neagră,
mă izbesc de borduri,*

*să înaintez, să mă întorc
să mă opresc din rostogolire?*

*nu știu
sufletul din ce în ce mai zdrobit
se ridică
se șterge de praf*

*sunt și nu sunt
mă oglindesc
și nu mai recunosc*

Sunt roata?

*Un mânz vrea să muște din mine
și se îneacă
fornăie și azvârle
nărăvaș din copite,
fluturii îmi adorm pe spinare
pe pleoape și pe obraz*

*noaptea vin să mă pască
turme întregi de mioare
cu licurici în cârlionți*

*Sunt roata,
o, ce roată de-o șchioapă!
infatigabilă,
alerg laolaltă cu fluviul
limbi de apă m-ating*

*sunt roata
miros a încins
ard, mă topesc,
sunt cenușă*

*o pasăre izbucnește din mine
cu aripi de humă...*

*o pasăre cu ochiul de roată
cu spițe în iriși
o pasăre neagră
se-nalță-n țării
cu aripi de cauciuc
mirosind a petrol
și-a încins,
mirosind a vulcan în erupție,
sunt clocotindă*

*roată adânc fisurată
trup ferfeniță
suflet scindat
sunt roată cu trenă
mireasa care
s-a lepădat de rochia albă
i-au rămas cocardele-n plete
ori prinse de mugurii sânilor*

o roată e-n fiecare
o rotiță se află și-n creier
îmi învârte cuvintele
le amestecă
un carusel de cuvinte
roata norocului
nenorocul roatei
roata din bâlci
 caruselul
în zbor amețitor
călare pe hipopotam
mă-nvârtesc de zeci de ori
în jurul sinelui meu
lumea aleargă
apoi se răstoarnă,

orice imagine-ntoarsă
se răsfrânge-n oglinzi deformante
sunt roată aproape ovală,
pătrată,
 sunt roată-n cinci colțuri

sunt roata de la a cincea căruță
mă-mpiedic, mă poticnesc,
mă sfărâm
sar spițele-n lături

un câine urinează pe mine.
apoi mă amușină

sunt roata,
niciodată n-am fost așteptată.
soseam intempestiv
 în plină viteză
și zăboveam doar o clipă
atâta cât
să mă șterg de tăceri,
să mă lepăd de umbre,
să mă adap din lumină
o dată cu botul de cerb,
cu puiul de antilopă...
din noduri de sfori împletite-n hamac
îmi fac șezătoare

îmi fac zăcătoare
din plasă de sfori,
plutesc pe valuri
și trupuri tinere
mă apasă
mă sprijină, mă conduc
cu palmele iscând vălurele

trag la edec trupurile
naufragiu pe deplin asumat
sunt colac de salvare

colacul de salvare inutil
stârnind cercuri concentrice
ca o promisiune
niciodată la timp,
pașii târșiți ai disperării
care nu se împarte cu nimeni,
care nu se împarte cu nimeni.

tubul de oxigen
smuls cu brutalitate în timp ce
tubul de oxigen smuls cu indiferență

în timp ce
respirația se întretaie
aerul se rarefiază

roata se înțepenește
între hârtoape de lună
roata de înțepenește între
dunele de nisip
roata se înțepenește
în colul clepsidrei...

cenușăreasa
nu își va regăsi
niciodată condurul...

sunt roată,
o, Doamne, ce roată pitică,

*ce roată trasă de îngeri
la un atelaj dintr-o scoică,*

*sunt mica roată
de mine depinde
tot angrenajul universului
sunt o piesă importantă
înhămată la Carul cel Mic
la Carul ce lasă în urmă
uruitul fără echivoc
al singurătății.*

*cuprinde-mă, roată,
uitare, tu, nemaisperată,
într-o baie cu aburi de vis
să fiu botezată
și-n mătase-nflorată
înfășoară-mă toată,
cum o lacrimă tandru rănind
obrazul de fată...*

*o roată, roată, roată, roată,
n-o să mă mai naști o dată...*

*sunt roată suind-coborând
pe treptele sinelui*

*noaptea mă plimb
prin cetate
pietre rotunde, pătrate,
îmi scrijelă trupul.*

*mă confund cu bezna fierbinte
și nu mai rămâne din mine
decât geamătul surd
azvârlit spre neunde.*

*străjerii nopții aleargă bezmetic
înainte-mi
să mă prindă în țarc
să mă prindă-n ocol
în ocol să mă prindă*

*dar eu alerg despuiată
învelită cu noaptea
până la subțiori
până dincolo de pleoapele
rămase întredeschise
prin care se strecoară blând
un firicel de speranță.*

*un batalion de atleți
pe urmele mele
unii poartă discobolul,
bărbați iute de picior
se-ntrec să m-ajungă
nu, șeaua, căpăstrul
nu-s pentru mine
sunt roată sireapă
cu sâni înspumegați
pielea-mi miroase a iarbă*

*mă rostogolesc prin otavă
mă rostogolesc prin zăpadă*

mă spăl cu țărâna,
mă scald în cerneală
prin sângele îngroșat
al Cuvântului

sunt roată,
pielea-mi mustește de viață,
ademenesc fluturi de noapte
cu mirosul tandru, amețitor

sunt roată,
sunt roată,
doar pe dinafară mă văd
rostogolindu-mi aerul
dinăuntru
sunt roată
și măruntaiele mele-s de aer

sunt roată-n repaus
streașină pentru vrăbii
roată de piatră de râu

roată de lemn,
roată de fier
supusă ruginii-n Prier.

o roată de pământ sunt
mă răzvrătesc și mă-nvârt
până ce amețesc

ce iureș lumesc
mă-nfășoară!

intru-n tangaj
mă clatin, smerită,
și calc peste litere
filă cu filă
în această lume
din ce în ce mai ostilă.

sunt roată
întru ființă
de separat

cu neputință.

*respir
mă înec cu ozonul
plin de sineală
și fără sfială
mă-nfrupt
din lumină
până mă albesc
de rău și de vină...*

*în suflet îmi plânge
o roată de sânge*

*o, iele nătânge,
o, iele nătânge!*

*roată înrourată,
rotată,
unsă și neajunsă,
cum să te-nduplec,*

cum să te strig?

*ocolesc un copac
dau roată pietrei uituce*

*sunt roată
agățată de cruce.*

*sunt roată și drumul e spart
și nu prea știu unde să mă împart
nici unde mă duce*

*drumul acesta pustiu?
spre târziu?*

*sunt roată de moară
și sunt
o roată cu spița-n pământ
o roată cu spița spre cer
o roată cu spița-n pământ!*

*ca argintul viu sunt
nici vândută
nici cumpărată*

*mă plimb prin zariște cosmică...
sunt roată mirată
cum plânsul uimește
tandru rănind
obrazul de fată...*

august 2008

ALEASA TĂCERII

*Rogu-vă,
Nu mă strigați
Și nu-mi scrieți!*

*Eu sunt aleasa tăcerii
Marmuri și gresii
Mă pedepsesc cu murirea.
Prin sângele meu
Încă mai trec
 Osii de sunete
Dar nu mă chemați,
 O, nu,
Nu mă strigați pe numele mic*

*Eu am plecat de la mine
Eu am plecat chiar din mine
Doar sunt*

*Aleasa tăcerii
Cea dintâi piatră
A unei piramide mute.*

*În mine locuiește acum
O altă persoană
Ademenitoare și gureșă*

*N-o cunosc
Eu sunt alta
La fel cum tu
Nu mai ești tu*

*Nu-mi cereți să vin înapoi
Pe aceeași cărare,
Nu-mi cereți,
Nu veți găsi decât sarea lacrimilor
Și spaimile
Ce în secret mă sugrumă!*

*Nu, nu mă strigați,
Nu-mi scrieți*

De multă vreme eu sunt

O PARTE DIN VOI

O parte de stea

O parte dintr-o pasăre...

O parte din mine ești tu

(dez)locuit, răsfrânt

Într-o mie de sunete

Nici chiar numele meu

Nu e numele meu

E numele mamei

E parte din mine

Așa cum și eu

Fărămă din sine am fost

Fărămă din sine...

Nu sunt aici

E seară continuă

Abia dimineață voi fi

*Iarăși tu –
Iarăși partea aceea ascunsă
Fugită din mine
Care va fi numaidecât
Înlocuită.*

*Nu, vă rog,
Nu-mi faceți semne din mâini
Din ochi și din suflet
Nu-mi faceți semne din inimă*

*Eu nu mai locuiesc
De o jumătate de veac
În ținutul numit Arionda*

*Sunt altundeva,
Sunt altcineva,
Sunt neunde*

*Nici nu mai sunt de o vreme
Degeaba mă căutați*

*Nu-mi regăsesc degetele
Privirile fug înapoi,
Pașii mă strigă
Tălpile-și cer cărări infinite*

Eu sunt în chiar inima zborului

*Un ciob de vitraliu se sparge subit
Lumina se sfarmă;*

Sunt țandăra ei

*Locuiesc în lumină
Ecoul se frânge în lacrimă
Un dor nesfârșit mă despică*

*Sunt cubul de apă
Sunt cubul de aer
Sunt cuibul de rouă
Locuiesc în **noland**
Acolo doar unde*

*Inima ta mă sărută
Mă sărută cu palmele
Mă sărută cu pleoapele
Mă sărută cu toate cuvintele*

*Vă implor,
Nu mă strigați
Nu mă chemați îndărăt
Nu-mi faceți semne cu inima*

*Eu am plecat demult de la mine
Aceasta e alta și alta și alta
Palide sosii*

*Un **tu** am ajuns (dez)locuit
Un **tu** întors de secundă către mine
Un fel de **Voi** am ajuns
În căutare de mine
În căutare de sine
De **tu**.*

*Nu mă recunosc
Decât privită cu ochii
Aceluiași **tu**
Sunt **tu** la puterea doimii...*

*Nu, nu sunt eu
Mă speriu
De câtă iubire,
Cât un imperiu!
Mi-e milă de câtă dorință se
Scurge
Din stelele-mi murge*

*De câtă dorință spintecătoare
Nu mai pot sta în picioare
Nu pot sta dreaptă
În așteptarea lui Sfântul Așteaptă.*

*Și iarăși mă speriu
Cât ceriu
S-a frânt*

*Peste umerii mei
Și câți funigei
S-au scurs din icoane!*

*Privirea mi-e dară,
Ca o almea stelară
Dansatoare-n pustiu
Cu zâmbetul ei mieriu...*

*Dar nu,
Nu sunt aici
Nu sunt acolo
Nu sunt în fire
În alcătuire...*

*Sălaş în cuvânt îmi fac
În sunet sălaş
Ca un copilaș
În sân de fecioară.*

Îmi fac un culcuș

Într-o boară,
Într-un zbor de cocoară
În zbor de columbă
Îmi caut lumină și umbră.

Mă sprijin de-o stea
A cărui murire
E nașterea mea!

Ce simplă alegere,
Ce alegere grea!
Plec și vin
În toi de festin
În toi de trăire.
Ce mută uimire!

Unde ești?
în care din fibrele mele?
În cuibul cu stele
Al cloștii cu pui?
În cuibul de cuci ai nimănui?

*Pe ce potecă s-apuc, să apuci
Ca drumurile să se încrucișeze?
Palidă-n teama de ce-ar putea să
Urmeze...*

*Am plecat
Dar cheia am uitat-o pe dinăuntru.
Poate că inima mea a rămas
În cuib de pripas*

*Degeaba strigați
Nu v-aud
Mi-e strigătul nud, zălud,
Auzul orbit
De neiubit...*

*Mă trec în cuvinte
Ca roua căzând din belșug
Pe oseminte
Pe moaștele sfinte...
Mă năucești*

De cum ești,
De cum te arăți
Ca-n altele dăți
Tandru precum
Doar atunci când șezum
Și plânsam în doi

Și-apoi
De lacrimi goi
Trupurile le-am arcuit
Spre zenit...

C-un deget de vânt
Am scris legământ
Întocmind ispisoc
Și l-am pus sub obroc
Să fie ascuns
Sufletul cel **nedeajuns**
Să nu se reverse
În tandre averse...

*De cât te visez
Mă luminez
Mă minunez
Terapie îmi ești
Transfuzia mea de lumină*

*Dar nu,
N-o să mă regăsești,
Mi-e sângele (des)picat
În jind de păcat
În jind de ivor
Cobor tot mai sus
La polul opus
Unde m-așteaptă Isus
Și apropiindu-mă
Mă îndepărtez*

*Vin – mă duc
Și nu știu pe unde s-apuc
Spre drumul ceresc
Spre nelumesc...*

*Câte duminicii pustii
Când nu vii!
Câte duminici voit nelumești
Când nu ești!*

*Fii-îmi – o rază
Verde în oază
Margină de cuvânt
Leagăn de cânt...*

*Fi-mi-ai motiv pentru viață!
Fi-mi-ai motiv pentru viață!*

*Fii-îmi parfum
Risipire de fum
Proaspătul aer
Vaier...*

*Rotundul să-mi fii
În aspre pustii
Sângele din durere*

Lapte și miere,

*Fii-îmi steauă velină
Fior de nevină,
Fiori de prihană
Sare pe rană...*

*Și când, în sfârșit, vei sosi
Eu voi fi
În aburul dintr-un vis
proscris*

*Voi fi cum nicicând
N-am mai fost
Adăpost
Pentru flămânzii-nsetați
Deci frați...*

*Cărarea mea e pavată
Cu piatră furată
Pavată cu spini
Cu miros de crini,*

*Nu, nu e lesne, nu, nu,
Să mergem pe ea
Eu și tu,
Doar în răscruci
Poți ști
Încotro s-o apuci...*

*Până și umbra mea zboară
Luată de subsuoară
Lumina-mi pătrunde în oase*

*Și mânurile, ce vaporease!
Ce mâini rătăcinde!*

Până și umbra mă vinde!

*Șezum scurt popas împreună
Gustând o felie de lună.
Ce feerie!
Strugurii neculeși
Ne-mbiau pe ciorchin.*

*Doamne, ce chin!
Ce sfânt a fost chinul acest
Cu iz de incest!*

*Cu iz de-ncălcare
A inimii în picioare!*

*Nici fulgerul, nici ploaia prelungă
Nu puteau să ne-atingă
Să ne ajungă,*

*Să ne despice în patru
Atât eram de uniți
În Cuvânt,
Străini și iubiți
Îndepărtați de cât de apropiați!
În vorbele doar
Înfășurați
Ca-n cearșaf de ivoar.*

*Tu – mie – liman neatins
Eu - ție – soarele stins.*

Pornesc

Mă duc unde rima

Nu mă ajunge

Rima pătrunsă în sânge...

O, Adonai,

Doar tu mă auzi cum suspin

Doar pe Tine te-aud

Când mă chemi

Peste vreme,

Peste toate

Rănila înduplecate!

Un cântec barbar

Cu miresme santal

Mă-nfășură-n somn melopeic:

Pavane, mazurci, cavatine

Și valsul uitat, valsul deic

Și lung ațintindu-ne-n ochi

Mama Gee

În iureș nebun: un bărbat, o femeie...

*Al doilea vals într-o sală pustie
Vioara cântându-ne mie și ție*

*Am fost și n-am fost,
Dar acolo eram
Cu gândul, cu dorul
Doar inima n-am știut s-o înstrun
Din ritmul nebun*

*Dar nu mă striga,
Sunt stea ce apun!*

*Sunt stea răstignită
De-o pală de vânt
N E L U M I T Ă*

*Sunt steaua înfiptă
Cu vârful-n pământ*

*Rogu-te, nu mă întoarce din crug
Mai am o secundă
Și urc pe un rug!*

SPRE ÎNCHINARE

*Cuvintele mele toate
Mâinilor tale-nchinare*

*Cuvinte vindecătoare
Mâinilor spre închinare*

*Degetelor tale cuminți
Muiate în lacrimi de sfinți*

*Degetelor arătătoare
Spre rana ce doare*

*Le aduc drept ofrandă
Mir și lavandă*

*Rouă de crin
Pe suflet. Amin!*

CÂNTECUL UMBREI

*Muiată-n cuvânt
Umbra-ntr-o casă de vânt*

*Muiată în soare
Umbra strălucitoare*

*Mușc din ea
Haină și rea*

*Mușcă din mine
Până mă spală de vine*

*O halcă de umbră curată
Mă spală de pată*

*Mă zbat să apuc
Măcar un colțuc*

*O mână de tină
S-o scald în lumină....*

ZBOR PRINS

*Eu stau așa întins pe scânduri
C-obrazul rezemat de gânduri*

*Eu stau așa întins pe lut
Cu gura friptă de sărut*

*Eu stau așa întins pe zare
Cu zborul prins în lumânare*

*Și stau și stau și-s somnoros
Mă doare sufletul la os.*

*Mi-e sufletul ieșit din carne
În ploaia care stă să toarne*

*Aș vrea să plec dar n-am motivă
Din viața asta relativă....*

AICI, PRETUTINDENI...

*Azi ai șezut pe inima mea
mi-era sete
și tu mă-mbiai cu izvoare de
lacrimi*

*purtai o cruce de lumină
pe frunte
și aerul era mai înalt
decât respiraarea.*

*Firișoare de mir se prelingeau
pe la colțuri de pleoape
firișoare de nard
devenind briliante stelare*

*cuvintele nădușeau
în marsupiul tăcerii.*

*Mi-am zis:
cu starea aceasta nu
voi mai da mâna
nu voi ai trece prin
locuri de neatins
prin visele nevisate*

*cătușe, cătușe, cătușe.
nevăzute mă țin
aici pretutindeni,
doar la răscrucea
dintre realitate și vis
e posibilă
această scufundare în plină
lumină.*

*Andre Segovia mângâie struna
bezna am lăsat-o în urmă*

*Dac-ar fi să numesc
aceste – afinități paronimice –
de ce s-ar cuveni a numire
acestor întrepătrunderi de gând?*

*Imponderabile – mâinile
ce nu puteau atinge cuvintele
și ochii plantelor
care ne priveau cu înțelegere
din toate unghiurile
precum privirile nemuririi
ființele-ochi-plutitoare
prin zeci de culori:
(ne)sfârșire...*

*Ai fi putut să pleci
așa cum stătea
în visul meu stingher
precum Mario Lucio –
din Insulele Capului Verde
dar nu te-ndurai
de cuvinte
și le așezai
ca pe o stivă de lemne
sub lumina ploii de sunete.*

*M-am copt în propria mea
zăcătoare
precum castanele în propriii
ghimpi.*

*M-am scorojit și-am căzut
pe asfaltul încins
și câți n-au călcat coaja plesnită
și fructele s-au rostogolit
au crăpat,
miez galben, gustos
tăvălit în țărână*

*sta-v-ar în gât,
nătărăilor...*

DESCÂNTEC DE SUFLET

*Sufletul mi s-a urcat înspre gură
apoi, de-atâta oftat
până la glezne a lunecat*

*de-atâta pendulare
prin mădulare
el, duh hoinar
o să mi se-ascundă
în buzunar...
ori într-un pliu.*

*Și-atunci îl îmbiu:
-Hai, suflete, arată-te iar,
nu mă pune pe jar,
și nu mai zburătăci
că te-i rătăci.*

*Sufletul nu se sinchisește de mine
ori i-e rușine?
Ori, indiferent, îmi devine adiacent.*

*Să-i arăt că-l iubesc
cu un gest prietenesc – îl strivesc -
Sparg aerul cu ochiul meu vid
ca să-mi regăsesc sufletul
și să-l desfid...*

POARTĂ DE ORIZONT

*Vreau să rămân trecând
peste pod, peste gând
mâinile să-mi încolăcesc
peste lumesc*

*fără fard
privirile să-mi zvârl peste gard
să tai cu jindul
fiindul și nefiindul*

*așa să mă nedumeresc
până pășesc
pasul definitiv
din alb negru
în rogvaiv...*

CÂNTEC PENTRU MARTA

*Mă rog Martă, Martă ție
Fiindcă ești ființă vie*

*Vii în mine când te chem
Și mă aperi de blestem*

*Vino Martă-ți zic, mă iartă
Și-mi deschide-Nalta Poartă*

*Vino să-mi arăți cărarea
Și aprinde-mi lumânarea*

*Vino Martă, vino Martă
Ca să nu mă plâng de soartă*

*Să-mi răspunzi la întrebarea
Cum să-mi amintesc uitarea?*

GRAME DE SUFLET

*Tălpile mele vor mai rămâne
lipite de lut
o vreme
în timp ce mâinile – agățate
de cer se vor împreuna mereu una cu alta*

*urechea lipită de țarină
s-asculte lătratul câțelului
iar ochii vor cutreiera
potecile de azur
în constelații nebănuite.*

Mă voi lăsa pământului

*cu toată greutatea
dar cele câteva grame de suflet
se vor avânta în tărie
cu viteza luminii.*

*Inima o voi lăsa
pradă adâncului
iar viscerele se vor încolăci
de rădăcinile de liliac și iasomie.*

*La mijloc – răstignit pe aer – Cuvântul
care odată țâșnit dintre buze
nu se va mai putea
nicicând reîntoarce.*

*Asta voi fi/ deveni
o traistă de fosfor
sticlind în bătaia de raze a stelelor
dimineții
aici și acolo
cât timp poemele mele
se vor lăsa – nici măcar auzite...*

TIMPUL FIRII

*Timpul firii
Timpul de unde viul purcede
Timp al ivirii
Ochiul Treimic mă vede
Ochiul Treimic mă știe
din veșnicie
vreau să m-ascund
ochiul pândește
și cu durere
mă miluiește*

*Doamne, Stăpâne,
vreau să amân
vreau să încetin
timpul prietin*

*fratele timp
colț cu Olimp
până-n Parnas
tu mi-ai rămas...*

TIMP

*Tu să mă uiți
uită-mă-ți zic,
încă un pic, încă un pic*

*Doamne,
Timpu-mi fierbe-n pântec
și eu nasc un pui de cântec*

*mi se taie apa-n mers
nasc un puișor de vers*

*timp dospit și timp mijit
numai bun de nemurit...*

NICI NU MAI ȘTIU

*Am văzut un om viu
propovăduia în pustiu*

*avea găvanele goale
prefăcute-n felinare*

*pe scheletul tânăr, scobit
fosforul lucea plictisit*

*iar urma pașilor lui
o pulbera vântul tehui.*

*Oasele obrindite
parcă strigau tresărite.*

*Fost-am oare și eu un om viu?
Poate cândva, nici nu mai știu...*

August 2008

LAVIURI

*Cuiele care au scris
numele meu
în palmele Tale
să scrie aş vrea
Numele Tău
în trupul și sângele meu,
Doamne,
căci iată, mi-ai zis :
„Te-am săpat în palmele Mele!”
și numele ți-am scrijelat
cu așchii de stele.*

*Oricât aş umbla
și oriunde m-aș duce
mă întorc obosit
de unde-am plecat
în genunchi
lângă cruce...*

4.

*Lotca lui Hrandt Avachian
priponită de sălcii
și două țăruse tăind
oglanda fluidă
se clatină
precum picioroangele acrobatului orb
de la un circ ambulant.*

*Scânduri de brad drept ponton
leagă malul de ape
„și Duhu-i pe căi de ocol
și mintea-i departe
și-aproape”.*

*Ieri soarele
din dreptul frunții
beat mort
râdea în lotcile
lungite în maluri...*

5.

*Aerul spart în bucăți
de sub pământ
strigă înnăbușit
căușii de țărână strivită;
Geme lumina
neauzită.
Ierburi de leac încolțesc
nefiresc
din inima obrindită.*

*În duminica toamnei
mă nasc nesătul
din adâncul de lut
dar nu pot
nicidecum să-ndestul
eternul spart
de glasuri de îngeri...*

11.

*Oglinzi lichide
- punți străvezii -*

spre niciunde...

*În alba cerneală
picături de sineală
străjuite de sălcii de argint,
trestii umile,
risipite în vânt.*

*În vehiculul gândului
- o luntre de vis -
cheamă aproape
orizontul de ape...*

12.

*M-a istovit vântul sălcii
și înserarea
în blânda neclintire
a verii lacustre ;*

*Nu-mi mai ajunge inima
de iubit*

nu-mi mai ajunge pământul...

Un loc în cer să-mi aleg

- de nemurit -

Poate mi-ar trebui

alt aluat

pentru aripi...

14.

Un peisaj sufletesc

din care

fiorul de rugăciuni

înalță viața

la rang de virtute.

Și tu

făcut păcat pentru mine

mi-ai întipărit sufletul

pe o cruce

sub chip de aripă de stea

fluturândă...

15.

*Străzi de ape
străzi de liniște
străzi de miere și aguridă
colindate de îngeri fragezi și orbi
dimineața
când podarul ridică puntea-n văzduh
și tu calci peste valuri
cu sandale de aur
să treci drumul
unind malurile
cu trupul tău prelungit
cât un surâs de bunăvoire.*

16.

*Atât
cât o cruce înmugurită
îmi este statura
curgătoare în sus*

precum sevele unui arbor...

*Sorb din genunea Luminii
până în sânge
se face senin
ca la o nouă ivire...*

17.

*Lamuri de rouă
aș bea
din cristalul seninului
de-aș putea să aflu
în inima chinului
Duhul Înalt
al înțelesului...*

18.

*În măgura dimineții
humă albăstrie*

*acoperind trăitul de gând
din departele beznei
până când*

*mănunchiuri de raze răzbat
dintr-un stei surghiunit
pe văraticul amintirilor...*

20.

*Fluviul de ani
cere jertfă de gânduri
ferige de aur
pe icoane de lemn
dau mărturie-n genunchi
pe iconostasul lăuntric...*

*Smuls din pustietăți
un plaur cu arbori pitici,
trandafirii,
ce stau de priveghi
la tâmpla zenitului.*

*Sub aripa Ta,
o, ce bucurie Divină!*

22.

*Zariștea gândului
acoperită de valuri...
Unde-a corabia,
 ramura de măslin,
șoimul alb
vântul sălcii
să împrăștie clipele?*

*Atât de istovitoare-i
Nemărginirea...*

*Pământurile înviind ale sinelui
cu rădăcinile suite în cer
unduie precum trestiiile
și-ncep tăcute să cânte
răsfoind orizontul*

*ca pe o carte
de dragoste...*

27.

*Cu sufletul ochi
gemând de Lumină
și gura izvor înmiresmat
de dumnezeire deplină
mă-ncarc de sublim
ca de rouă
dimineața, pământul
și-mi crește la subțiori
o aripă nouă,
o aripă ca de nălucă
spre locul de unde-am plecat,
în curând să mă ducă.
Și doar iubind
să astup cu făptura-mi
spațiul de jind...*

28.

*Vinul bucuriei sfârșit
îndeajuns n-am iubit
și e seară de-acum.
Miere și fum
mi-au fost clipele
scurte și-nguste – aripele –
fără dreptar – pașii alunecând
în zadar...
Nu ne mai suntem
nici soare,
nici lună.
Bucurându-ne separat
suntem doar doi
însingurați împreună...*

TÂRZIU DE VIAȚĂ

*Nu lipeam pleoapă de pleoapă,
rătăceam în pustiu;
înotam în bezmetică apă
cu ochii mijiți.*

*Mă prindeau zorii de stea
și un spin
drept în coastă-mi creștea...*

*Se făcea tulpină, scaiet
împungându-mă-n piept.*

*Nu puteam nicicum să-l mai smulg
și-mi atârna viața de-o scamă,
de-un fulg...*

*Ce s-a întâmplat?
Nu mai știu... Am ațipit.
Se făcuse în viață Târziu.*

CUM SĂ MĂSOR VEȘNICIA

*Am trezit piatra strigând
din adormire;
O zgâlțâiam puternic
până începu singură să se miște.*

*Era o piatră copil
și-abia deprindea mersul
spre boltă.*

*Sensul ei încă nu fusese aflat
și adevărul nu i se descoperise.*

*Îi auzeam pulsul zvâcnit
nădușindu-mi încheieturile.
Mirosul ei crud împânzea
 orizontul
cu esențe telurice.*

*Am așezat-o-n lumină
să-i privesc efemerul.*

*Cum să mă sor veșnicia
fără să mă fac una cu piatra,
fără să mă nimicesc,
zămislind-o?*

SINGURELE AMINTIRI

*Singurătatea,
cum altfel?
corabia care nu mai sosește,
ochii rămuroși ai Isoldei,
păsări sfârtecate de vânt...*

*O lume de cuvinte...
Apărut în vis – îngerul visând -*

*vântul căzut în bucăți peste valuri
cântând o
-Elegie pentru o sută de violoncele-
Dumnezeu care nu obosește iertând,
Mâinile de neînțelese
ale târziului...*

*Îngerul din singurătate
cu zâmbetul lui infinit:
singurele amintiri despre tine...*

TE-NDEAMNĂ STELELE

*Ce va mai fi deja a fost.
O știi demult și pe de rost.
Stau deseori cu gândul dus
la cineva care-o să fiu
dar încă nu-s.*

*Mă aflu iar la pol opus
dar nu sunt jos și nu sunt sus,
și toarce-un caier gândul fus,*

*când nu mai simți nimic dar ești
și neiubit – tu tot iubești –
în timp ce stelele-n ferești
te-ndeamnă brusc să înflorești...*

BOB DE JAR

*Mă prind de pletele ninsorii
și mă trezesc hălăduind
purtată lin de subsiorii
înfiorați ai unui jind...*

*Mă pierd într-un pustiu de vis
și tremur ca de coasa lunii
când vântul ca un hoț proscris
îmi flutură prin păr petunii.*

*Precum o stea zburătăcesc
în aer pur, încetișor,
până devin un bob de jar
și-n stropi de rouă izbucnesc...*

ȘI NOI CA ȘI EI...

*De la o vreme
devin tot mai mulți
cei ce nu sunt;
se risipesc în memorie
în vreme ce voi
cei ce vom fi
aidoma lor
ne strângem unii într-alții
tot mai puțini
din zi în zi
și nu ne rămâne de făcut
decât ce-a rămas
de la alții...*

CALIGRAFII

*Mușcă umbra din mine
un coltuc, o îmbucătură,
până se satură,
și-o bufnește lumina pe gură.
Iar eu rămân
în nețârmurita lumină
ochi de albeață
văduvit de privire
zâmbet fără cuvânt
podidit de uimire..*

ALBASTRU CONTINUU...

*Fantomatică, toamna,
printre cețuri adânci
se mulează...*

*Pentru ce n-am făcut
vârstele mă cer înapoi
într-o dulce făgăduință...*

*Multiplicată-n oglinzi
aura sare mereu
de pe creștet.
Numai privirea
tresare la fel
într-un albastru continuu...*

MEREU PRIN SURPRINDERE

*Tăcerea
nu se sinchisește
de mâinile mele
vorbind în pustiu.*

*Vântul mă ia mereu
prin surprindere
în timp ce numai
cuvântul mă caută,
întreabă de mine,
îi e dor; mă ia în primire...*

STARE DE VIS

*Vis adâncat
astre veninde
murmurătoare
și nefiinde...*

*Vis colăcit
Tristețe de sine
ca o dantelă
în zdrențe veline.*

*Vis destrămat
cărare urcușă
ce ne-a fost dat
(trans)scris pe cenușă...*

Galați, 1 octombrie 2008

SFÂRȘIT?

DEZVĂLUIRI INCENDIARE

ÎN ZIUA NUNȚII, AM VRUT SĂ SPARG O VITRINĂ ȘI SĂ FUR LUMINA

Se spune că furtul de inimi și de cărți nu se pune la socoteală, fiindcă e ca și când ai vrea să furi lumina.

Când am citit articolul distinsei poete Cleopatra Lorințiu despre Gheorghe Tomozei – traducător, în care am aflat că poetul meu predilect din tinerețe a tradus două poeme, pe care acum, poeta le-a pus la dispoziție interesaiților de opera acestui uriaș poet – mi-am adus aminte cu un surâs amar de o veche „patemă” de tinerețe: aceea de a-i cultiva cu stăruință pe iubiții mei, poeții, în toate ale lor bijuterii sau „mașinării romantice”.

Mărturisesc. Confiteor. Chiar dacă nu discret, dindărătul unei site mărunte și dreptunghiulare, care separă cele două persoane aflate în discuții și sfaturi de taină, la confesional, penitentul și cel care acordă dezlegări și iertări „in nomine Christi”.

Dar eu mărturisesc ACUM, în fața întregii lumi virtuale, ceea ce e cu mult mai năpăstuitor, în clipa mea de grație, când mi-am câștigat o brumă de prestigiu în fața plamei, mai bine zis în fața propriei mele persoane, ceea ce ar fi trebuit să mărturisesc mai demult, încă de acum 34 de ani. Oricum, la confesional e mai ușor, fiindcă nu ți se vede fața, nu și se cere să-ți declini identitatea și nici să semnezi, deci se poate păstra anonimatul perfect, nu te știe decât preotul și Dumnezeu.

Tocmai de aceea, fiindcă vreau să-mi crească prestigiul în fața Divinei Fețe, pe măsură ce mă micșorez, până aproape de picirea graiului în fața oamenilor. Ceea ce mi se pare cu mult mai anevoie și mai năpăstuitor.

Așadar, am făcut (cine nu, să arunce cu piatra!) – destule erori voite și nevoite în viață – poate prea multe! Și continui să fac, parcă și mai și...

Supun această faptă judecății publice și mi-o asum, cu toate consecințele.

Era în februarie 1974. Tocmai fusesem mireasă cu o noapte înainte. O mireasă foarte tristă, așa cum reiese din fotografiile alb-negru. Îmbrăcată în rochie lungă, albă, din dantelă fină, cu pantofi cu toc cui, albi și ei, cu mănuși de dantelă până la cot, în același ton și cu diademă pe cap, care mi se strâmba mereu, fiindcă nu fusese făcută pe măsură. Îmi era foarte, foarte frig, deși aveam o haină aruncată pe umeri. Dar de! mireasa trebuie să suporte orice în noaptea aceea de pomină. Nu mi-au plăcut niciodată nunțile. Spun acest lucru deși aș putea șoca 99 la sută din femei care visează, încă de când sunt copile, să fie mirese frumoase. Eu n-am visat. Visele mele erau altfel colorate. Dar, a trebuit, se impunea, ca să facem pe placul părinților. În zori, după ce nunta s-a spart, am pornit cu cele câteva rude rămase treze, cu un bărbat nou-nouț, cu soacră (mai veche!), nașă, naș, cățel, purcel și domnișoare de onoare, firește, la fotograf, la pozar, să ne immortalizeze, așa superbi și oboșiți, încercânați și mahmuri, după o noapte de nuntă, în care, (ciudat și de necrezut pentru mine!) chiar eu fusesem mireasa. (Sau poate sosia mea pe care o trimiteam uneori să-mi rezolve treburile care-mi displăceau?). Oricum nu are importanță. Cred totuși că eram eu.

Ne aflam pe o străduță din Orașul Unirii, municipiul Focșani, stradă din apropierea alteia, principale, cu nume impozant: Ștefan cel Mare, unde, la nr. 43 locuia Firica, soacra mea de atunci.

Și fiindcă eu detest tãmbãlãul, circul, chiuiala și i-am rugat să nu facă zgomot pe stradă, mergeam repede, înfrigurată, pe un trotuar îngust, pavat cu pietre mari, pătrate. Am trecut la un moment dat pe lângă o vitrină încărcată de cărți. Și, brusc, m-

am oprit, cu ochii drept în fotografia artistică a poetului meu preaiubit, care era postată pe coperta întâi a unei cărți, de al cărei titlu m-am îndrăgostit subit. Așa pățeam atunci mereu (așa pățesc și azi!): mă îndrăgosteam de obiecte, nu pentru valoarea lor, de chipuri, de voci, ca să nu mai vorbesc de frunze, de copaci, de animăluțe și de păsări...

Era cartea lui Gheorghe Tomozei, nou-nouță, „Mașinării romantice”, pe un fond gri-bleu și fotografie alb-negru sau sepie.

E de prisos să spun că era duminică dimineată, la prima oră, când toți oamenii cumsecade încă dorm sau săvârșesc ceremoniile de dimineată.

Eu însă, nu mă lăsam dusă, privind la Prințul Tom și la „Mașinăriile” lui „romantice”, volum consistent, ediție antologică de autor, apărută chiar atunci la Editura Eminescu.

Voiam cartea cu orice preț. Uitasem de mire, de nuntă, de oboseală, îl voiam pe el. După ce s-au zgâit în vitrină, neînțelegând de ce nu vreau să merg mai departe, m-au depășit nuntașii, la o distanță apreciabilă, tot întorcându-și capetele îndărăt și strigându-mă, exasperați, fiindcă ajunseseră la prăvălia fotografului și n-aveau mireasă, să facem „poze artistice” – poze care au rezistat cu muuuuuuult mai mult decât mariajul nostru – destrămat la nici opt luni după această întâmplare numită nuntă.

Nu mă înduram cu nici un chip să mă urnesc din loc, deși n-am fost niciodată un copil răzgâiat, dimpotrivă. Și atunci mi-a încolțit în minte (unde, în altă parte?) un gând criminal: să sparg vitrina și să fur cartea. Era singura soluție. Cu orice risc! Mă uitam chiar în jur după un cataroi potrivit ca să nu-mi murdăresc rochia superbă - și inutilă! – pentru săvârșirea infracțiunii.

Noroc că n-am găsit. Dar tot n-am plecat din fața vitrinei, fiindcă mă apucase o stare de disperare vecină cu depresia. Firica s-a întors după mine, și, când a înțeles despre ce-i vorba, fiindcă

eu îi explicam printre suspine, că nu plec de acolo fără Gheorghe Tomozei, mi-a promis solemn că mi-o cumpără a doua zi și mi-o trimite imediat acasă, în Galați, fiindcă noi trebuia să plecăm numaidecât în acea zi, a doua zi mergeam amândoi la serviciu.

Iar pe atunci nu erau atâtea curse rapide, erau unul sau două trenuri pe care, dacă le pierdeai, nu aveai încotro și trebuia să mai aștepti o zi.

Numai așa m-a liniștit Firica, să-i dea Dumnezeu sănătate, dacă o mai fi trăind. M-am lăsat înduplecată. Asta după ce m-a făcut „tra-la-la”. Dar oricum mie nu-mi păsa, eram obișnuită. Mi-a zis că nu sunt normală (Nici acum nu sunt prea „normală”, în accepțiunea comună, dar diferența este că, eu recunosc!)

Trebuia însă imediat să salvăm aparențele. Și la salvat aparențele, aveam o experiență grozavă. Mereu trebuia să salvez ceva.

Așa că, trasă de mânecă, am mers la fotograf, unde am ieșit, bineînțeles, oribil, fiindcă mi se ștersese tot machiajul de la lacrimi și părul mi se întinsese de la umezeala acelei zile reci de februarie.

Ici-acolo se mai adăposteau pe lângă trotuar, pospaiuri de zăpadă, spulberată în ajun.

Firica s-a ținut de cuvânt. Peste o săptămână aveam cartea. Și fiindcă eram în anul II la teatru la Școala de artă, având ca profesori, pe eminentii actori, de pioasă amintire: Dumitru Pâslaru, Eugen Popescu-Cosmin și Lucian Temelie, la repezeală am și învățat cel puțin jumătate de carte pe de rost, cu interpretare, în regulă. Mai știu și azi fragmente lungi din poemele: „Galben, ora, septembrie”, „Domnișoara Gelsomina”, „Altair” și altele. Când îmi plăcea un poet, meteahnă deprinsă încă din prima copilărie, îl învățam pe de rost în totalitate. Și acest „Suav anapoda” poet, mă fascina, mai mult chiar decât prietenul lui nedespărțit, Bătrânul Nichita, Nini, pe care nu-l înțelegeam atunci pe de-a-

ntregul. Dar fiindcă erau așa buni prieteni, m-am hotărât să-i iubesc la fel. Treacă de la mine, mi-am zis.

Tomozei însă, se plia perfect pe structura mea sufletească. Această iubire a ținut, pot spune, preț de o viață. Și acum îl iubesc, poate mai mult. Am făcut sute de „Călătorii cu dirijabilul” său – pe aripile închipuirii.

Zece ani mai târziu, semn că nimic nu e întâmplător, am participat la concursul de creație și interpretare, la primul Festival Nichita Stănescu, organizat la Ploiești, în zilele 13-15 decembrie 1984, în care amfitrionul era tot Gheorghe Tomozei care l-a omagiat cu lacrimi și cu emoție vădită.

Tot atunci am văzut-o și pe Tatiana Stănescu și pe cele două surori ale lui Nichita. Eu am pregătit îndelung un recital de aproape jumătate de oră cu recuzită, costume și mișcare scenică. Îl începeam la microfon, încă din culise, pe versurile lui Gheorghe Tomozei, apărute nu demult: „Îngerii scriu articole de legi/ ori cioplesc săgeți/ iar în pauza de prânz/ ling sare./ Ei patronează cu inclemență/ uzinele de ace cu gămălie,/ fierb rachiu de crini în alambice/ și se trezesc întrebând câteodată:/ Oare ce-o mai fi făcând poetul Nichita Stănescu?”

Urma apoi recitalul „Nichita, Azi... Ca o pasăre Ibis” – recital în care nu mai eram eu, ci cu totul alta. Mă dedublam, mă confundam, mă miceam și mă înălțam, o dată cu versurile lui, așa încât, erau cum nu se poate mai adevărate cuvintele: „Nu cum sunt eu sunt eu/ ci cum ești tu/ sunt eu./ Un fel de tu sunt eu/ pe care nu l-ai mai lăsat/ să fie eu”.

Se împlinea un an, de când, cel care semna „Nichita, AZI” – își semnase de fapt, Dreptul la Nemurire.

Păstrez și acum câteva postere uriașe, dintre care unul îl întruchipează pe Nichita în tricou cu dungi orizontale, cu brațele larg desfăcute pentru a cuprinde în ele și a îmbrățișa – spirit generos – întreg universul.

Discul cu vocea lui inimitabilă și muzica lui Augustin Frățilă, l-am ascultat de mii de ori. Noroc că am acuma CD-ul care reproduce fidel, discul inițial.

Și se organizaseră câteva zile de festival ploieștean, în care muzica, poezia, dansul, imaginea – toate de cele mai bune calitate, treceau dintr-o stare în cealaltă, ca într-o sfântă entropie a Luminii.

Teatrul de Stat din Ploiești a dat un spectacol omagial unic, pregătit pentru această comemorare la nivel național.

Nu-mi amintesc să mi se fi uscat obrazul, să-mi stea lacrimile într-un loc, ori palmele să mi se odihnească din aplauze. Lacrimi și aplauze, atât puteam eu să dăruiesc atunci.

Sigur că am vorbit (cu un curaj nebun! ceea ce nu mă caracterizează) – în acele zile și cu Gheorghe Tomozei. I-am spus că sunt o față puțin „tra-la-la” care am adunat într-un dosar gros de 10 cm. toate tăieturile din ziare, nu numai despre Nichita, dar și despre prietenii lui. Adică, ceea ce făcuse el cu primul Album Memorial –Nichita Stănescu. Însă el a avut acces la Arhiva Națională și la o sumedenie de mărturii ale oamenilor de cultură. Eu m-am limitat la revistele culturale. Dar albumul era superb – (mai târziu aveau să apară și altele). Mi se scurgeau ochii după el.

Ei bine, și, la unul din acele standuri în care se vindeau discurile, albumele și alte volume de-ale lui Nichita, antume ori apărute postum, cu îmbulzeală și dat din coate pe putere, fiindcă numărul albumelor era limitat – cred că un prim tiraj – m-am îmbrâncit bine să ajung în față și fiindcă tot nu aveam bani în buzunar decât pentru trenul de întors acasă, m-am hotărât pe loc să-l fur.

Am săvârșit fapta. Am reușit! Ceea ce nu reușisem cu zece ani în urmă la nunta mea, am reușit acum. Nici n-a fost așa de greu, cum îmi închipuiam, premeditând, stând pe marginea mușuroiului de oameni care se îmbulzeau ca la grămada de rugby, să „apuce” un volum Nichita.

Eu am întins doar mâna, mi s-a dat unul să-l studiez, să-l răsfoiesc, să-l cumpăr. Și l-am tot studiat până l-am furat!

N-aș fi plecat fără el de acolo, în ruptul capului. Mai degrabă m-aș fi întors pe jos de la Ploiești, ca să pot spune, parafrazând celebra zicere românească: „A întors-o ca la Ploiești”, deși are altă conotație.

Acum, când scriu, îmi dau seama ce importanță covârșitoare dădeau oamenii cărților, la acea vreme. Se stătea la rând, de vindeau pe sub mână. Trebuia să ai cunoștințe serioase ca să prinzi un Marin Preda, un Sorescu, să nu mai vorbim despre Adrian Păunescu. Și eu, care eram regină pe un popor de cărți, pe un popor de cuvinte (e adevărat, pe un scaun din lemn, cu spetează curbată!) al Bibliotecii siderurgice gălățene, știam ce înseamnă să faci rost de o carte bună.

Oricum, n-aș mai fi lăsat volumul din mână nici cu poliția gării (Ploiești Nord, Ploiești Sud – tot aia!).

Așa se face că... am plecat pur și simplu cu albumul în brațe, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, parcă nu era vorba de mine, nici usturoi nu mâncasem, nici gurița nu-mi mirosea. Atunci mi-am dat seama cât de ușor se fură ceva. Asta după ce mângâiasem volumul ca pe un odor de preț, îl sărutasem cu ochii, mă bucurasem (cu o bucurie temătoare ca atunci când ții în mâini o comoară și ți-e frică să nu ți-o fure cineva). Deh! Hoțul de hoț se teme!

Dar și hoțul neprins este om cinstit!

Am plecat, nimeni nu m-a strigat, nu m-a întrebat, nu m-a admonestat. De altfel nici nu știu cum aș fi reacționat. Era ceva inedit pentru mine exceptând episodul cu vitrina care ascundea „Mașinăriile romantice”.

Nici n-avea cum să mă observe nimeni, fiindcă toți erau atenți la cărțile acelea prețioase. Mă trudeam să par nepăsătoare. Însă o bucurie tainică îmi năvălea în obraji, dogorindu-mi-i. Să fi fost rușine? Nu voiam să recunosc. Să fi fost bucurie, remușcare, teamă, dorință, mai puternice decât rațiunea? Toate la un loc.

Tot drumul, în tren l-am citit pe Nichita cu foame, cu sete, cu aviditate, cu poftă, cu insașietate. În special, grupajele de inedite, care erau culese din periodice, sau poezii dedicate prietenilor, pe foi de hârtie și care acum își găsiseră loc în carte. Rețin și acum poemul: „Plautilla” pe care-l publicase în „Flacăra” din 9 decembrie 1983 – cu doar patru zile înainte de nemurirea sa. Poem premonitoriu: „Mă mai las și eu câteodată/ între un altfel de plată./ Nenăscut fiind/ nimeni nu mă va vedea murind.// Dar m-apucă dorul cel mai dor/ de coasta amânduror/ să mă nasc ca să și mor/ să mă nasc ca să și mor...”

Cum, oameni buni și cinstiți, să nu furi o asemenea carte?

Și acum, fiindcă am mărturisit intenția mea de furt din 1974 și furtul din 1984, cred că voi căpăta circumstanțe atenuante, fiindcă „greșeala mărturisită e pe jumătate iertată”. Sper să primesc și eu iertarea de la Tomozei și de la Nichita! (Nichita sigur m-a iertat – fiindcă am făcut-o din dragoste!) Ori, măcar, un dram de clemență, fiindcă am avut, ca unică motivație IUBIREA pentru acești doi magicieni ai cuvântului, acești doi giganți poeți ai neamului românesc și ai Universului.

Iar acum, când s-au scurs 99 de anotimpuri fără Nichita, vreau să dăruiesc și eu ceva, în schimbul Albumului Memorial furat atunci – în semn de omagiu – un volum propriu – închinat celui care și-a înveșnicit trecerea, semnând: Nichita, AZI.

Ave, Hristea Nichite!

7 octombrie 2008

Cezarina ADAMESCU

CUPRINS

Ave, Hristea Nichite	5
Descânțece pentru Nichita	63
Descânțec de cântec pentru Nichita	95
Între auz și vedere, Nichita - o lacrimă care plânge cu ochi	121
Sunt roată	150
Aleasa tăcerii	176
Spre închinare	194
Cântecul umbrei	195
Zbor prins	196
Aici, pretutindeni... ..	197
Descânțec de suflet	201
Poartă de orizont	203
Cântec pentru Marta	204
Grame de suflet	205
Timpul firii	207
Timp	208
Nici nu mai știu	209
Laviuri	210
Târziu de viață	221
Cum să măsoar veșnicia	222
Singurele amintiri	224
Te-ndeamnă stelele	225
Bob de jar	226
Și noi ca și ei... ..	227
Caligrafii	228
Albastru continuu... ..	229
Mereu prin surprindere	230
Stare de vis	231
Dezvăluiri incendiare - În ziua nunții, am vrut să sparg o vitrină și să fur lumina	232

